

60 jaar Israël: Een nieuw geluid (deel 5)

Ruben Hadders

De staat Israël is uitgeroepen. Tranen zijn maar moeilijk te bedwingen. De blijdschap van de Joden is onbeschrijfelijk. Dezelfde nacht nog vallen alle Arabische buurlanden Israël aan, ten einde 'het land te redden van de Zionisten'. Het is hun 'heilige oorlog' die niet alleen Israëlische burgers treft, maar waardoor ook honderdduizenden Arabieren wegvluchten (voor hun Arabische broeders) uit het 'onveilige Israël'. De Arabieren bezitten 22 landen maar zij weigeren jarenlang de honderdduizenden Arabische vluchtelingen te huisvesten.

Omsingeling van Jeruzalem

Het Arabische legioen omsingelt Jeruzalem. De Joodse wijk telt dan honderdduizend inwoners. Uithongeren is de bedoeling, zoveel mogelijk Joden ombrengen. De omsingeling duurt twee maanden lang. VN-afspraken worden volkomen genegeerd. Duizenden Joden worden gedeporteerd en 170 bewoners overleven het niet.

Op 11 juni komt er een staakt-het-vuren. Wat is het resultaat? Het oude Joodse Jeruzalem, inclusief de Tempelberg, het oostelijke deel van de Klaagmuur en de Joodse begraafplaats op de Olijfberg, komen in Arabische handen, namelijk van Trans-Jordanië. Hoe is dit nu mogelijk? Jordanië is niet eens lid van de Verenigde Naties!

Jeruzalem onder Jordaans bestuur

Veel religieuze Joden en christenen zien de oprichting van de staat Israël op de 14e mei als een 'voorvervulling' van de Bijbelse profetie, zoals: "de Heere zal Juda op de heilige bodem als Zijn erfdeel in bezit nemen en Hij zal Jeruzalem nog verkiezen" (Zach. 2:12). Is Hij daar in 1948 mee bezig? Neemt Hij het in bezit? Het oude Jeruzalem ligt voor een deel in puin. Van de onschendbaarheid van de heiligdommen trekt het Legioen zich niets aan. Ze vestigen daar hun militaire steunpunten.

Jeruzalem, in Psalm 122 aangeduid als "gebouwd als een stad, die wel samengevoegd is", is nu door de militairen van koning Abdoellah bezet. (Abdoellah zal overigens in 1951 op de Tempelberg door een terrorist worden doodgeschoten.)

Wat wil Abdoellah? In elk geval geen Israëlische grens gelegen aan Jordanië. Liever nog de totale vernietiging van de Joden. In oktober 1948 beginnen de gevechten opnieuw en het duurt tot 3 april 1949 voordat de wapenstilstand met Jordanië is gesloten. Vele doden worden in Israël geteld, waaronder ca. 6500 Joden.

In 1950 annexeert Abdoellah Judea, Samaria en Oost-Jeruzalem. Hij noemt deze gebieden 'de Westelijke oever van het Koninkrijk Jordanië'. De andere Arabische staten zijn het hier niet mee eens, want hij eigent zich land van de Palestijnen toe. Toch leggen ze zich erbij neer, dat Jordanië de geannexeerde gebieden zogenaamd in bewaring neemt ten behoeve van de Palestijnen.

West-Jeruzalem is in Israëlische handen. Israël is onafhankelijk, maar 'de stad van de Grote Koning' is nog niet hun hoofdstad, dat is Tel Aviv. En Oost-Jeruzalem? Wordt dat misschien de hoofdstad van Jordanië? Geenszins! De hoofdstad blijft Amman. Abdoellah laat alle Bijbelse namen vervangen door Arabische om elke Joodse herinnering weg te vagen.

De Sinai-campagne

De Arabische verzetsstrijders blijven doorvechten. Tussen 1951 en 1955 worden 967 Joden door terroristen vermoord. Egypte blijft vijandig reageren. In 1954 blokkeren zij bij Eilat Israëls toegang tot de Rode Zee. Nasser laat in elke toespraak weten, dat hij mee wil werken aan de vernietiging van Israël. Weg met de Zionistische entiteit! Om zijn overtuiging kracht bij te zetten, sluit hij een verbond met Syrië en laat hij zijn militairen optrekken naar de Sinaiwoestijn.

Israël valt het eerste aan, erop vertrouwend dat de Britten en de Fransen hen volgens afspraak zullen bijstaan. Dat gebeurt. De Egyptenaren verliezen de strijd, hoewel zij het Suezkanaal behouden. Israël heeft de Sinaiwoestijn veroverd. Nasser is nijdig en verspreidt steeds hardnekkiger zijn visie op de Joden. Gesteund door het Kremlin stimuleert hij de oprichting van de PLO, waarover in 1964 in Oost-Jeruzalem wordt beslist. Met kracht propageert men het Palestijnse doel: alle Israëlieten de zee in!

De Zesdaagse Oorlog

De derde (zesdaagse) oorlog komt in zicht. Nasser roept de Arabische wereld op Egypte en Syrië te steunen. Hij zet 24.000 militairen in. Wat moet er van Israël worden. De immigratie is toegenomen. In 1967 is het land bevolkt met Joden uit 68 naties. Nasser kan daar niets tegen doen. Hij stuurt de VN-vredesmacht uit de Sinai weg en blokkeert Eilat. De radio meldt: “We gaan Israël de dodelijke slag toebrengen om hen uit ons heilige land weg te vagen”. Maar het onmogelijke gebeurt. Oost-Jeruzalem wordt op 5 juni 1967 door Israël veroverd. Huilend betasten soldaten de muur. Deze zesdaagse oorlog gaat de geschiedenis in als de meest verpletterende nederlaag van Israëls vijanden.

Menigeen ziet de hereniging van Oost- en West-Jeruzalem onder Israëlish bestuur en de Jeruzalemwet van 1980, waarin Jeruzalem tot ondeelbare hoofdstad van Israël wordt uitgeroepen, als vervulling van de ‘tijden der heidenen’. In Zijn bekende eindtijdrede in Lukas 21 voorzegt de Heiland namelijk dat “Jeruzalem door de heidenen vertrapt zal worden, totdat de tijden der heidenen zullen vervuld zijn” (vs. 24). Zou die tijd nu zijn aangebroken en het laatste hoofdstuk van Jeruzalems uitzonderlijke lijdensgeschiedenis geschreven zijn?

Als we de geciteerde woorden van de Heiland in zijn context lezen, moeten we deze vraag helaas ontkennend beantwoorden. In vers 20 zegt de Heere: “Zodra gij nu Jeruzalem door legerkampen omsingelt ziet, weet dan, dat zijn verwoesting nabij is”. Jeruzalem zal dus eerst verwoest worden. Sommigen zullen de stad nog uit kunnen vluchten, maar anderen zullen vallen door de scherpte van het zwaard en weer anderen zullen gevankelijk weggevoerd worden onder de volkeren. Pas daarna zal Jeruzalem door de Heere Zelf worden ontzet en op haar ‘puinhevel’ worden herbouwd (Jer. 30:18).

Dit artikel is een vrije bewerking van de artikelen ‘Jeruzalem in onderhandeling’ van Ton Stier en ‘Van oorlog tot oorlog’ van Ineke van Lieshout. Beide gepubliceerd in de IB Magazine special ‘3000 jaar Jeruzalem’ (1996).